

Földrendések évadja

„Az élet írta a forgatókönyvet ennek a csoportnak”

Beszélgetés Lehóczki Lászlóval, a Miskolci Speciális Mentőalakulat vezetőjével

„Ez hobbi. Vagy hivatás, nem tudom. Ez az életünk.”

Árvízről és földrengésről bőven kijutott az idén. Lehóczki Lászlóval a legnagyobb katasztrófát jelentett izmiti rengés után beszélgettünk.

– Mikor kezdeményezték a mentőalakulat létrehozását?

– Már a '70-es évek elején, de ez akkor az anyagiak miatt abba is maradt. Kilencvenháromban a Borsod megyei polgárvédelmi parancsnok javaslatára jött létre a mentőalakulat a polgárvédelem kutató részlegén belül, majd az élet írta a forgatókönyvet ennek a csoportnak. Mint ahogy nevünkben is benne van: „miskolci speciális”, ezért a kutyás felderítések mellett szükségessé vált – tereptől függően – bűvárok, alpinisták, majd orvosok és más szakemberek munkája is. Így bővült fokozatosan a mentőalakulat.

– Miből áll az önök tulajdonképpeni feladata?

– Természeti katasztrófák miatt nehezen megközelíthető helyeken első lépésként a felderítés, amelyet a kutyák végeznek, majd a megtalálás, és a romok alóli kiemelés után az orvos veszi át a mentést. Tehát nagyon összetett munkát lát el a mentőalakulat.

– Hogyan kaptak meghívást a törökországi földrengéskor?

– Fennállásunk óta nagyon sok helyen voltunk. A NATO-csatlakozáskor létrejött egyfajta országok közötti segítségnyújtási szerződés, és minket a polgárvédelem nemzetközi akciócsoportjának tagjaiként hívtak a legutóbbi törökországi földrengéshez. Három éve Kairóban voltunk egy földrengésnél, azután Olaszországban

egy sárlavina maga alá temetett egy várost, ott mentettünk, majd januárban a kolumbiai földrengésnél, és most Törökországban is.

– Mi volt a legnagyobb élményük?

– Minden mentés élmény, és én még két egyforma esettel nem találkoztam. Minden országnak a kutatásra van szüksége, ez legtöbbször a holttestek jelzését és kiemelését jelenti a törmelék bontása előtt, azonban a legnagyobb siker, ha életet találunk a romok alatt és

segíteni tudunk. Törökországban már első nap hatalmas szerencsénk volt, hiszen két kisgyereket és két felnőttet sikerült jelezni. A törökök nagycsaládok, ráadásul többnejűségben

élnék, ezért rengeteg halott gyereket emeltek ki, ez borzasztó látvány volt. Ezt nem lehet megszokni, csak el lehet viselni. A legnehezebb része a munkánknak pedig az, amikor a hozzátartozókkal kell tudatni, hogy a kutya nem jelez életjelet, és a rokonuk meghalt. Ezek nagyon felelősségteljes dolgok, és ezt nem lehet csak úgy kijelenteni, ha az ember nem biztos a dolgában.

– Ezért önök milyen elismerést kapnak?

– A tiszteletet, ami a mentések alkalmával felénk irányul, azt, hogy visszahívják minket, hogy más csapatok után mi ismét nézzük át a terepet. Ez a szakmai része. Azonban az erkölcsi elismerés (ENSZ, kolumbiai nagykövet, törökországi nagykövet stb. köszönőlevele) mellett semmilyen anyagi juttatást nem kapunk. Még fizetést sem, hiszen nem ez a fő foglalkozásunk; vannak köztünk bolti eladók, karosszérialakatos, magántanár stb., akik ilyen riasztások alkalmával szabadságot vesznek ki, hogy „életet menthessenek”. Ez hobbi. Vagy hivatás, nem tudom. Ez az életünk.

szkyba

Pillanatkép

Társak

Repülőút Boston és Zürich között. 400 fő a fedélzeten. Minden borszín, minden életkor a csecsemőtől az aggyastyánig képviselve van. Először nem vettem észre az idős házaspárt.

Már 70 fölött jártak.

Miért is vettem volna, hiszen nem csináltak semmi feltűnőt. Egyszerű ruhában voltak, gyérülő ősz hajjal, mely hátul egyenesen volt levágva, mutatva a házi fodrászatot.

Aztán valami történt. Izgatottak lettek, valamit nagyon kerestek. A nagy keresésben feltűnően csendben voltak. Egy-egy szemvillanásból, gesztusból is megértették egymást. A stewardess odajött, letérdelt, keresett az ülés alatt, mindent átnézett, de hiába. Széttárta karját és elment. A kis öregek nem hagyták abba, szisztematikusan mindent átnéztek újra és újra. A bácsi is végignézte a kizárókat, az ülések

Négyszáz fő a fedélzeten.

alatt többször is. A házaspár viselkedésén az izgalom mellett is az egymás iránti türelem látszott, látszott, hogy megtaláltak valamit. Valamit, amit az emberek nagy része hiába

keres. Társak voltak évtizedeken át.

Emellett azt a bizonyos valamit, én sem tudtam még hogy mit, nem találták.

Fél óra múlva újra jött a stewardess, kérte őket, hogy jöjjenek ki a helyükről. Felemelte az ülések

borítását és előtűnt a két szék közé beszorulva a hölgy szemüvege.

Nagy sóhajtás, megkönnyebbülés, mindenki mosolyog. Hamar megérkeztünk Zürichbe, kiszálltak.

És boldogan éltek...

Biztos vagyok benne. Láttam. Éreztem.

Jármai Károly